

SXEDIO.GP3

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1953: ΙΔΡΥΕΤΑΙ Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΡΗ (ΚΥΡΙΟΙ ΑΓΩΝΙΣΤΑΙ ΡΙΨΟΚΙΝΔΥΝΟΙ ΗΓΕΤΑΙ. ΕΚΔΙΩΧΝΕΤΑΙ ΚΑΚΗΝ ΚΑΚΩΣ ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΣΠΥΡΙΔΩΝΑ ΠΟΥ ΗΛΘΕ ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΓΙΑ ΝΑ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙ ΕΠΑΝΑΣΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ

Ενώ ο Γεώργιος Γρίβας και οι άλλοι πρωτεργάτες της ΕΟΚΑ εργάζονταν με απόλυτη μυστικότητα για την προετοιμασία της οργάνωσης και την αποστολή στο νησί του πρώτου οπλισμού με ιστιοφόρο, έφθασαν στο νησί ο Κύπριος εξόριστος του 1931 Ιωάννης Χατζηπαύλου και ο απόστρατος αξιωματικός του Ελληνικού Ναυτικού Ρόκος (Θεόδωρος) Καλιανέσης) και άρχισαν να οργανώνουν μυστική επαναστατική οργάνωση.

Για τον σκοπό αυτό συναντήθηκαν και με τον Παπασταύρο Παπαγαθαγγέλου, τον άνθρωπο που γαλουχούσε την οργάνωση της νεολαίας ΠΕΟΝ στον οποίο ανέφεραν ότι είχε ιδρυθεί ήδη η οργάνωση ΚΑΡΗ (Κυπριοι αγωνισταί ριψοκίνδυοι Ηγέται) και ότι θα αποστελλόταν μυστικά στην Κύπρο οπλισμός για εξέγερση εναντίον των Αγγλων.

Ο Παπασταύρος όπως αφηγήθηκε αργότερα, έγινε μέλος της οργάνωσης και άρχισε να κάνει και άλλους μέλη της.

Σύμφωνα με τον Ανδρέα Αζίνα ο Καλιανέσης ήταν απεσταλμένος του Αρχιεπισκόπου Αθηνών Σπυρίδωνα ο οποίος δεν μπόρεσε να κάνει πολλά πράγματα γιατί τον βραχυκύκλωσε ο ίδιος και τον ανάγκασε να εγκαταλείψει την Κύπρο που κάνει μεγαλύτερη ζημιά.

Αφηγήθηκε ο Παπασταύρος στον Σπύρο Παπαγεωργίου "Κυπριακή Θύελλα, 1955-59":

"Το 1953 έγινε η πρώτη επαναστατική οργάνωση με το όνομα ΚΑΡΗ (Κύπριοι Αγωνισταί Ριψοκίνδυοι Ηγέται). Εις την σύμπραξιν της επαναστατικής αυτής Οργανώσεως ωδηγήθημεν ως εξής:

"Κατά το έτος αυτό με επισκέφθησαν κάποιαν

ημέραν εις το σπίτι μου της οδού Λεύκωνος, δύο άγνωστοι μου από την Ελλάδα. Ο ένας, ο αγαπητός και αείμνηστος τώρα Ιωάννης Ιωαννίδης Κατζηπαύλου, αγωνιστής και εξόριστος του **1931** από τη Δρούσια της Πάφου και ο άλλος, κάποιος Ρόκος (Θεόδωρος) Καλλιανέσης απόστρατος αξιωματικός του Βασιλικού Ναυτικού και απόγονος του θρυλικού Παπαφλέσσα. Ετσι ο ίδιος συνέστησεν εαυτόν ύστερα από την συνάντησιν μας. Ηρχίσαμεν να συνομιλούμεν επί διαφόρων θεμάτων. Και εις το τέλος επέσαμεν εις το φλέγον δι' όλους μας θέμα της ενώσεως τη Κύπρου με τη Μάνα Ελλάδα.

Κάποια στιγμή οι δυο συνομιληταί μου, μου απεκάλυψαν ότι είναι μέλη μιας επαναστατικής οργανώσεως που συνεστήθη εις την Ελλάδα με το όνομα ΚΑΡΗ και μου εξήγησαν αν ήθελον να γίνω μέλος και να βοηθήσω. Παρενθετικώς το όνομα ΚΑΡΗ ελήφθη συμβολικώς από το όνομα ενός αιωνοβίου βράχου που ευρίσκετο εις την είσοδον του χωρίου Δρούσια της Πάφου,

Ακλόνητος βράχος εις τα πρόθυρα του χωριού επί χιλιάδες χρόνια. Ακλόνητος και η Οργάνωσις εις τας επιδιώξεις της, όπως ο βράχος. Σκοπός ένας και μόνος: Η Ενωσις. Και ο αγών μέχρι θανάτου διά την ένωσιν.

Χωρίς πολλήν διαδικασίαν απεδέχθην την πρότασιν διά να γίνω μέλος. Αι χριστιανικαί οργανώσεις της Λευκωσίας και τα συνεργαζόμενα με αυτάς θρησκευτικά ιδρύματα (η ΟΧΕΝ και τα παρακλάδια της (Ορθόδοξος Χριστιανική Ενωσις Νέων) και τα παρακλάδια της, μέλη όλα της ΠΟΘΟΙ (Παγκύπριος Οργάνωσις Ορθοδόξων Ιδρυμάτων) θα μας διέδιδον το έμψυχον υλικόν. Το άψυχον (οπλισμός) θα απεστέλλετο από την Ελλάδα, εις την οποίαν η ΚΑΡΗ είχε πολλούς πυρήνας. Με τους αυτούς φλογερούς πατριώτας είχαμεν αλληπαλλήλους συναντήσεις.

Συνεπής εις την υπόσχεσιν ήρχισαν την μύησιν μελών διά την ΚΑΡΗ. Μεταξύ αυτών ενθυμούμαι πρώτους τους αγαπητούς Πολύκαρπον Ιωαννίδην, Ανδρέαν

Μαλέκον, Ανδρέα Χριστούδην και πολλούς άλλους".

Εξάλλου ο Ανδρέας Αζίνας αφηγήθηκε στον αθηναίο δημοσιογράφο Κ. Καλλιγά (εφημερίδα ΑΓΩΝ Νοέμβριος 1964):

"Μετά τη εκλογή μου ως Γεν. Γραμματέως της ΠΕΚ πήγα στην Αθήνα κατετόπισα τον Γρίβα και επέστρεψα στην Κύπρο. Ο Γρίβας μου ανέφερε ότι θα επεσκέπτετο την Κύπρο ένας αξιωματικός του Πολεμικού Ναυτικού για να μελετήσει διάφορες τοποθεσίες κατάλληλες για προσέγγιση πλοιαρίων.

Τον Δεκέμβριο του 1953 έφθασε πράγματι στην Κύπρο ένας απόστρατος αξιωματικός του ελληνικού Πολεμικού Ναυτικού επειδή τον θεωρούσα μάλλον περιττόν και ήθελα επίσης να διαφυλάξω τα μυστικά μας, τον πήγα σε μερικά σημεία των κυπριακών ακτών, αλλά όχι σ' εκείνα τα οποία εγώ είχα υπ' όψη μου ως κατάλληλα για την προσέγγιση πλοιαρίων που θα μετέφεραν υλικό και ανθρώπους.

Στις αρχές Ιανουαρίου 1954 και ενώ εγώ και οι συνεργάτες μου στο δίκτυο που είχαμε ήδη οργανώσει συνεχίζαμε την οργανωτική μας προσπάθεια, ο τότε Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος Σπυρίδων έστειλε στην Κύπρο τον Καλλιανέση, απόστρατον αξιωματικόν του Ναυτικού για να οργανώσει και αυτός απελευθερωτικό κίνημα.

Μόλις έφθασε στη Λεμεσό άρχισε να φλυαρή και μίλησε σε δυο τρεις σημαίνοντες πολίτες της πόλεως περί του σκοπού για τον οποίο είχε έλθει. Το πληροφορήθηκα και μέσω του δικτύου ειδοποίησα σχετικά τον Μακάριο.

Συμφωνήσαμε να τον δεχθώ και έπειτα να τον παραπέμψω σε μένα. Έτσι και έγινε, τον "βραχυκυκλώσαμε" και του δώσαμε να εννοήσει ότι έπρεπε να εγκαταλείψει και το σχέδιο του και την Κύπρο.

Έφυγε πράγματι".